

Arrest

nr. 135 142 van 17 december 2014
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DEJAEGHER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 juni 2014 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 2 juni 2014 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 15 september 2014 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 19 september 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende zending van 22 september 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [I.]

voornaam : [C.]

[...]

nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/09/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast stelt hij dat indien verzoekster een beroep aantekent tegen de beslissing van de commissaris-generaal dit beroep zal worden onderzocht alvorens de bestreden beslissing wordt uitgevoerd en verzoekster een verblijfstitel zal worden afgegeven indien haar alsnog een beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad merkt op dat verzoekster de schending aanvoert van verschillende artikelen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Voorts moet worden geduïd dat het feit dat de bestreden beslissing niet onmiddellijk uitvoerbaar is en dat deze beslissing verzoekster niet de kans ontnemt om een beroep in te stellen tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen redenen vormen om te stellen dat verzoekster geen belang zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Men mag dan wel beweren dat verzoekster niet over de nodige documenten beschikt conform artikel 7 van de vreemdelingenwet, maar dan nog is er geen sprake van een afdoende motivering.

Immers, verzoekster heeft in haar verhoor op 18/08/2014 voor het CGVS een duidelijke en samenhangende verklaring afgelegd omtrent haar land van herkomst. Ze kende zij ondermeer de ligging en naam van de plaatselijke steden, van de plaatselijke scholen, dat ze de regio kende waar de Nigeriaanse terreurgroep opereerde (zijnde het Noorden van NIGERIA), etc (stuk 17 en 23)... Dit wordt ondermeer bevestigd in de weigeringsbeslissing van het CGVS d.d. 15/09/2014 waarin in het te bestrijden bevel wordt naar verwezen (stukken 17 en 19) :

"U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 december 1986 te BENIN CITY, NIGERIA. U ging naar de lagere school in de school 'VIRGINIA SCHOOL' te BENIN CITY, en liep daarna school in de school 'OREDO GIRLS SCHOOL' te BENIN CITY."

Verzoekster spreekt bovendien niet alleen de taal van haar land van herkomst, zij beschikt bovendien over de nodige bewijzen dat zij wel degelijk van NIGERIA afkomstig is. Toen verzoekster naar België is gekomen, had zij nog een aantal Nigeriaanse bankbiljetten met zich meegebracht, en dit ter waarde van 10 NAIRA (stuk 25). Dit is de nationale munteenheid van NIGERIA.

De medewerkers van het RODE KRUIS-CENTRUM te WINGENE, alwaar verzoekster verblijft kunnen bevestigen dat verzoekster deze 2 bankbiljetten tot op heden bij zich houdt. Het is haar enige bezit.

Indien zij niet van NIGERIA afkomstig zou zijn, hoe kan zij dan over authentieke Nigeriaanse bankbiljetten beschikken ?

In het bevel d.d. 19/09/2014 had men dit element in overweging moeten nemen en minstens één contra-argument moeten formuleren. Door zelfs niet eens naar dit gegeven te verwijzen, heeft men dan ook artikel 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 geschonden."

3.1.2. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verweerder heeft voorts nergens aangegeven in vraag te stellen dat verzoekster uit Nigeria afkomstig is, zodat niet kan worden ingezien waarom hij hieromtrent enige overweging in de bestreden beslissing zou dienen op te nemen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 14 van het EVRM.

Haar betoog luidt als volgt:

"Verzoekster is een vrouw. In NIGERIA wordt een vrouw nog steeds niet als een gelijke van de man beschouwd. Zij bekleedt een inferieure positie t.a.v. de man. Genitale verminking, gedwongen huwelijken (stuk 12) :

"Harmful traditional practices, including female genital mutilation, sexual mutilation, forced marriage and early marriage, are of serious concern in the various refugee communities in the subregion."

Het feit dat in geval van uitwijzing verzoekster automatisch diverse mensenrechten niet zal kunnen uitoefenen, enkel en alleen omdat zij een vrouw is, werd niet eens overwogen in het te bestrijden [bevel].

Op dit punt is het alvast niet gemotiveerd.”

3.2.2. De Raad kan slechts opmerken dat verzoekster door aan te geven dat mannen en vrouwen in Nigeria niet op een gelijke wijze worden behandeld niet aantoont dat verweerder artikel 14 van het EVRM heeft geschonden door ten aanzien van haar te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er moet namelijk moet worden gesteld dat de eventuele vaststelling dat mannen en vrouwen in bepaalde landen niet op dezelfde wijze worden behandeld niet toelaat te besluiten dat verweerder vrouwen discrimineert door op basis van de loutere vaststelling dat zij in het Rijk verblijven zonder te beschikken over een geldig paspoort met geldig visum over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens moet worden benadrukt dat verzoekster niet aantoont dat de ongelijkheid die er volgens haar bestaat tussen mannen en vrouwen in Nigeria van die aard is dat deze zou verhinderen dat verweerder toepassing maakt van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het gegeven dat vrouwen in hun land van herkomst niet dezelfde rechten hebben als mannen houdt ook niet in dat deze vrouwen automatisch tot een verblijf in het Rijk moeten worden toegelaten en dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven. De bestreden beslissing verplicht verzoekster daarenboven ook niet om terug te keren naar een regio waar mannen en vrouwen ongelijk worden behandeld.

Een schending van artikel 14 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 12 *“en bijgevolg van de artikelen 8, 10, 11 en 14”* van het EVRM.

Zij stelt het volgende:

“Verzoekster is lesbisch. Dit is strafbaar bij wet in NIGERIA. Het beleven van een homoseksuele of lesbische relatie of een huwelijk met een persoon van hetzelfde geslacht wordt gesanctioneerd met 14 jaar gevangenisstraf conform de 'Same Sex Prohibition Act' (stukken 6 en 7).

Allereerst kan men niet ontkennen dat verzoekster wel degelijk van NIGERIA afkomstig is. Dit wordt trouwens niet betwist. Het feit dat verzoekster een lesbisch seksuele geaardheid heeft, en juist uitgewezen dient te worden naar NIGERIA vormt juist hét voorbeeld van een schending van artikel 12 EVRM.

Op grond van artikel 12 EVRM heeft eenieder immers het recht om in alle vrijheid een partner te kiezen. Daar verzoekster enkel aangetrokken is tot vrouwen, en zij juist geen relatie mag aanknopen met iemand van hetzelfde geslacht in NIGERIA of zelfs publiekelijk nog geen tekenen van affectie mag tonen t.a.v. een vrouw, kan – of beter mag – zij dan ook niet vrij een partner kiezen.

Bovendien beschouwt bijna de gehele Nigeriaanse gemeenschap een homoseksuele of lesbische geaardheid als een tegennatuurlijke en zieke eigenschap :

“In 2007 was 97% nog tegen homoseksualiteit (Pew, 2007). Volgens Nigeria’s Information for Sexual and Reproductive Rights was in 2008 slechts 1,4% van de Nigerianen tolerant ten opzichte van homorechten (The Guardian, 2011)...

Bijgevolg schopt Nigeria als soevereine staat liever de Nigeriaanse holebi-gemeenschap – als die als zodanig al bestaat – of de 3% die geen probleem heeft met homoseksualiteit tegen de schenen, in plaats van de 97% die zich uitgesproken tegen homoseksualiteit profileert...

In Nigeria wordt homoseksualiteit doorgaans publiekelijk afgeschilderd als een pervers, immoreel “westers” importproduct, botsend met de Nigeriaanse waarden en normen” (VERVYNCKT, M., Homonegativiteit in Nigeria en conditionele bilaterale hulp, een kritische analyse van de onderliggende dynamieken, 2011-2012, onuitgeg. 14-17; http://buck.ugent.be/fulltxt/RUG01/001/895/249/RUG01-001895249_2012_0001_AC.pdf).

Deze mentaliteit wordt uiteraard constant gevoed door de nieuwe 'Same Sex Prohibition Act' (stukken 6 en 7). Door de inmenging van de Nigeriaanse overheid in het privéleven van de holebi, wordt verzoekster bij uitwijzing naar NIGERIA in haar recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) gekrenkt, evenals in haar recht om van deze basisrechten te genieten zonder discriminatie (artikel 14 EVRM).

Wie holebi is in NIGERIA is gedwongen dit geheim te houden. Wie dit niet geheim houdt, en bijvoorbeeld lid is van een plaatselijke organisatie die opkomt voor de rechten van de holebi in NIGERIA, riskeert zware gewelddaden te ondergaan of zelfs vermoord te worden (stuk 2 en 6) :

"In September 2008, several members of the House of Rainbow Metropolitan Community Church, a gay-friendly church based in Lagos, were "harassed" by the public and police (HRW 2009; US 25 Feb. 2009, Sec. 5)."

En nog (stuk 9) :

"Human rights activists say a mob dragged men accused of being homosexuals from their homes in the Nigerian capital and beat them up with wooden clubs and iron bars...

They say four of the 14 victims then were punched and kicked by police officers."

En nog (stuk 8) :

"Under Islamic law, a person can be sentenced to death by stoning if convicted of homosexuality.."

Bijgevolg wordt verzoekster eveneens geschonden in haar recht op vrije meningsuiting (artikel 10 EVRM) en in haar recht op vrijheid van vergadering en vereniging (artikel 11 EVRM).

In het bevel d.d. 19/09/2014 werd niet eens geargumenteed hoe een schending van al deze basisrechten verzoekster vermeden zou worden.

Voor de volledigheid dient eveneens te worden ingegaan op de weigeringsbeslissing van het CGVS d.d. 15/09/2014 waarnaar wordt verwezen in het bevel d.d. 19/09/2014 (stukken 17 en 19).

De reden waarom het CGVS de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming heeft geweigerd, is dat men twijfelt aan het feit of verzoekster wel degelijk een lesbische seksuele geaardheid heeft.

Zo wordt in de weigeringsbeslissing d.d. 15/09/2014 allereerst aangehaald dat verzoekster enkel de voornaam van haar vriendin ([M.]) kende. Dit is geen valabel argument. Het CGVS beoordeelt dit gegeven naar Europese normen, terwijl men dit moet beoordelen volgens de heersende cultuur in NIGERIA. In de streek waarvan verzoekster afkomstig is, is het nu eenmaal niet ongevoel dat men enkel de voornaam kent van een bepaald persoon. Men gaat ervan uit dat één naam voldoende is om een bepaald persoon aan te duiden. De sociale en culturele achtergrond van verzoekster kan haar dan ook moeilijk kwalijk worden genomen.

Vervolgens verwijt men verzoekster dat zij niet exact kan zeggen in welk schooljaar zij haar vriendin [M.] leerde kennen. Men verwijt haar eveneens dat zij enerzijds in haar verhoor voor het CGVS d.d. 15/09/2014 heeft verklaard in 2010 te werden verkracht, terwijl zij anderzijds verklaarde in 2012 te zijn bevallen van diezelfde man die haar heeft verkracht.

Opnieuw is dit geen valabel argument.

Allereerst werd zij voor erg lange tijd opgesloten en vastgeketend in haar ouderlijk huis, en gedurende deze tijd werd zij bovendien gefolterd door haar eigen ouders. Dit wordt bewezen aan de hand van haar resterende littekens (stuk 15). Verzoekster was dan ook zowel op mentaal als op fysiek vlak gebroken.

Zij had geen enkel besef meer van tijd en ruimte. Gedurende die verschrikkelijke periode vlogen voor haar dag en nacht door elkaar. Hoe zou zij dan een exacte tijdslijn kunnen weergeven, jaren na de gebeurtenissen ?

Daarbij vergeet men maar al te graag het eerste verhoor van verzoekster d.d. 13/06/2014 (stuk 14). Verzoekster had toen zelfs nog geen raadsman aan wie ze enige informatie kon vragen over de werking van de asielprocedure in België. Zij kon enkel en alleen waarheidsgetrouw haar verhaal vertellen :

"Op een dag in 2010 (exacte datum onbekend) spraken [M.] en ik af bij mij thuis. Mijn ouders waren op dat moment niet in het huis. Ik en [M.] waren met elkaar aan het spelen in mijn kamer totdat mijn ouders mijn kamer ineens binnenkwamen...

Mijn ouders betrapten ons...

Een jaar later hebben mijn ouders een man voor mij geregeld. Ik werd samen met hem in de kamer opgesloten. Ik werd gedwongen seks met hem te hebben. Ik raakte zwanger van hem. In 2012 werd mijn zoon geboren..."

Verzoekster was overduidelijk. In 2011 werd zij verkracht en in 2012 beviel zij van haar zoon. Er kan dan ook maar slechts één logische verklaring zijn waarom het CGVS van oordeel is dat verzoekster in haar verhoor d.d. 15/09/2014 een niet-samenhangende verklaring heeft afgelegd. In NIGERIA mag men niet uitkomen voor een homoseksuele of lesbische geaardheid, laat staan erover spreken. Het verhoor van verzoekster op 13/06/2014 (stuk 14) was nog beperkt, en duurde niet lang. Het tweede verhoor van verzoekster op 18/08/2014 was daarentegen ontzettend intensief en duurde daarenboven 3 uur (stuk 17) :

"Op de eerste plaats moet bij het interview van de betrokkene rekening gehouden worden met zijn culturele achtergrond. Soms willen of kunnen homoseksuele vluchtelingen niet over de werkelijke reden van hun vlucht praten: in het land van herkomst wordt homoseksualiteit niet als zodanig onderkend. Het fenomeen past niet in de cultuur. Of de maatschappelijke onderdrukking van homoseksualiteit is zo vanzelfsprekend dat men zich niet kan voorstellen dat men er in een ander land openlijk over kan praten." (GÉRARD, P., PARREIN, F., "Seksuele geaardheid: een begrip in het Europese en Belgische vreemdelingenrecht?", T.Vreemd.2009,nr.4,296;<https://lirias.kuleuven.be/bitstream/123456789/259485/1/T.Vreemd.pdf>).

Alhoewel in het tweede verhoor standaard ondervragingstechnieken werden toegepast, mag men de impact van herhaaldelijke, veelvuldige en persoonlijke vragen op verzoekster niet onderschatten. Zij mocht in het verleden niet eens tegen haar eigen ouders spreken over haar gevoelens, en nu moest zij ineens tot in het kleinste detail aan een wildvreemde uitleggen hoe haar gevoelens überhaupt zijn ontstaan ! Cliënte was enorm onder de indruk van het tweede verhoor, en hiermee heeft men onvoldoende rekening gehouden :

"Hoewel hieromtrent voorzichtig mee moet worden omgesprongen. Inhibitie (door culturele of traumatische factoren veroorzaakte remmingen met betrekking tot het communiceren van de persoonlijke situatie) en beweerde onzekerheid omtrent seksuele geaardheid werken de vaagheid van het verhaal en dus de implausibiliteit van verzoekers relaas in de hand. Zie bijvoorbeeld RvV 17 december 2008, nr. 20.644 aangaande de rol van traumatische ervaringen en de invloed hiervan op irrationele beslissingen van kandidaat-vluchtelingen. Zie evenwel H. EVANS CAMERON, "Risk theory and 'subjective Fear': the Role of Risk perception, assessment, and Management in Refugee Status Determinations", International Journal of Refugee Law 2008, 568-585" (GÉRARD, P., PARREIN, F., "Seksuele geaardheid: een begrip in het Europese en Belgische vreemdelingenrecht?", T.Vreemd. 2009, nr.4, 296; <https://lirias.kuleuven.be/bitstream/123456789/259485/1/T.Vreemd.pdf>).

Het is niet immers niet omdat verzoekster geëmotioneerd was tijdens en door het verhoor dat zij daarom haar verhaal verzint :

"De kandidaat-vluchteling die in dit kader niet volledig op de hoogte is van de sociale mogelijkheden in het land van herkomst dan wel in België, is niet per definitie een fraudeur, maar mogelijkwerwijze een socio-cultureel geïnhibeerd subject" (GÉRARD, P., PARREIN, F., "Seksuele geaardheid: een begrip in het Europese en Belgische vreemdelingenrecht?", T.Vreemd. 2009, nr.4, 296; <https://lirias.kuleuven.be/bitstream/123456789/259485/1/T.Vreemd.pdf>).

Het CGVS heeft dan ook ten onrechte geoordeeld geen vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming te willen toekennen aan verzoekster, enkel en alleen omdat zij geen bewijzen kan voorleggen dat haar gevoelens voor haar vriendin oprecht waren.

Verzoekster heeft zich tijdens haar verblijf in België zelfs proberen aan te sluiten bij de organisatie "WHY ME" (Why Me-website, <http://www.why-me.be/node/11>). Dit is een vereniging die opkomt voor de rechten van de holebi en LGBTI-militanten die in Europa verblijven tracht bijeenbrengen. Verzoekster diende echter een bijdrage te betalen voor haar lidmaatschap, maar zij heeft geen inkomen (stuk 24).

Er zijn te veel elementen voorhanden om te kunnen twijfelen aan de seksuele geaardheid van verzoekster. Haar relaas is meer dan geloofwaardig en het tegendeel wordt niet bewezen, zo motiveerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens haar arrest d.d. 17/12/2008 (stuk 1) :

"De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven."

Bovendien moet conform het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 23/02/2011, twijfel nog steeds in het voordeel van verzoekster spelen (stuk 3).

Bijgevolg werd het bevel onafdoende gemotiveerd door louter te verwijzen naar de weigeringsbeslissing van het CGVS, dat gesteund is op een foutieve conclusie."

3.3.2. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal op een omstandig gemotiveerde wijze heeft uiteengezet op welke gronden hij oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster afgelegde verklaringen omtrent haar lesbische geaardheid. Verzoekster toont door te erkennen dat zij de familienaam niet kent van de vrouw met wie zij stelt een jarenlange lesbische relatie te hebben gehad en dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de periode dat zij een dergelijke relatie zou hebben gehad niet aan dat de commissaris-generaal onterecht oordeelde dat haar verklaringen omtrent haar lesbische geaardheid niet geloofwaardig zijn en verweerder hieromtrent een eigen onderzoek had dienen te voeren. Zij toont dit ook niet aan door haar verklaringen te herhalen, door te stellen dat zij eerst kort en daarna langdurig gehoord werd, door toe te lichten dat zij geëmotioneerd was en door mee te delen dat zij overwoog lid te worden van een vereniging die opkomt voor de rechten van mensen met een andere seksuele geaardheid. In de omstandigheden zoals in voorliggende zaak, waarbij, na een uitvoerig onderzoek, duidelijk werd aangetoond door een gespecialiseerde asielinstantie, dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij lesbisch is kan niet verwacht worden dat verweerder, bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou uitgaan van de veronderstelling dat verzoekster lesbisch is en dat hij hieromtrent overwegingen in deze beslissing zou opnemen. Er moet tevens worden benadrukt dat de beslissing van de commissaris-generaal moet worden geacht wettelijk te zijn zolang deze beslissing niet is vernietigd of hervormd (RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

Aangezien verzoeksters stelling dat artikel 12 van het EVRM geschonden is volledig is gebaseerd op de bewering dat zij lesbisch is en zij geenszins aannemelijk maakt dat dit het geval is kan geen schending van deze verdragsbepaling "en bijgevolg van de artikelen 8, 10, 11 en 14" worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM.

Ter adstruering van haar middel stelt zij het volgende:

"Zoals eerder aangehaald wordt een homoseksuele of lesbische geaardheid beschouwd als een tegennatuurlijk iets (stuk 4). Bovendien is het beleven van een relatie of een huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht wettelijk strafbaar met een gevangenisstraf van 14 jaar (stukken 4 en 6) :

"Homoseksualiteit, hoewel in de wet niet bij naam genoemd, is in Nigeria strafbaar. 'Tegennatuurlijke vleselijke gemeenschap' wordt volgens de Criminal Code bestraft met 14 jaar gevangenisstraf. Een poging hiertoe wordt bestraft met een gevangenisstraf tot 7 jaar. Voor onzedelijke onvrijwillige handelingen met een jongen beneden de 14 jaar kan eveneens een straf tot 7 jaar worden opgelegd. Voor andere seksuele handelingen tussen mensen van gelijk geslacht gelden lichtere straffen. Volgens

de sharia-wetgeving kunnen moslimmannen die zijn veroordeeld voor homoseksuele handelingen, maximaal de doodstraf door steniging krijgen. Voor moslimvrouwen gelden hiervoor zweepslagen en een celstraf tot zes maanden."

Indien verzoekster haar basisrecht conform artikel 12 EVRM - op grond waarvan zij vrij een partner zou mogen kiezen – toch zou trachten uit te oefenen, riskeert zij :

ofwel door Nigeriaanse (mede-)burgers, zelfs door haar eigen familie, het slachtoffer te worden van gewelddaden (stuk 9) :

"Human rights activists say a mob dragged men accused of being homosexuals from their homes in the Nigerian capital and beat them up with wooden clubs and iron bars."

En nog (stuk 2) :

"Sources describe violence aimed at gay, lesbian, bisexual and transgender people as regular (AI 2009) and "frequent" (HRW 26 Jan. 2009).

Activists say homosexuals in Nigeria sometimes face violence from their own family members (BBC 11 Mar. 2009; Edge 17 Apr. 2008)."

ofwel te worden verkracht door Nigeriaanse onderdanen onder het mom van de "genezing van de lesbisch seksuele geaardheid" (stuk 2) :

"EDGE also notes a case where a gang of boys in Port Harcourt raped five lesbians saying that they were "'curing' them of homosexuality" (ibid.). In addition, there have been allegations that gay activists in Nigeria have been the targets of death threats and assaults (BBC 31 July 2008; ibid. 10 Apr. 2008; Leadership 23 Apr. 2008; UK Gay News 21 Mar. 2008)."

ofwel te worden vermoord (stuk 2) :

"EDGE reports that a man in Lagos was attacked and killed by a gang claiming "they were 'cleansing' Lagos of homosexuals" (EDGE 17 Apr. 2008)."

En nog (stuk 8) :

"Under Islamic law, a person can be sentenced to death by stoning if convicted of homosexuality."

Ofwel door de Nigeriaanse politie willekeurig te worden in elkaar geslagen of gearresteerd (stukken 8 en 20) :

"She said that she was aware of 38 people being arrested in Bauchi state last month, and was trying to confirm reports of more arrests in both the north and south of Nigeria since the new law was approved."

En nog (stuk 2) :

... violence against homosexuals is widespread, and that societal disapproval of homosexuality meant that, even if a bribe was offered to the police to drop sodomy charges, at least 65% of such charges and prosecutions would go ahead. (UK/Denmark 20 Oct. 2008, Sec. 5.8)."

En nog (stuk 9) :

"They say four of the 14 victims then were punched and kicked by police officers."

ofwel "definitief" van haar vrijheid te worden beroofd en opgesloten te worden voor een duur van 14 jaar (stukken 4 en 6)

Bij de Nigeriaanse overheid kan zij niet terecht, daar het juist de overheid is die dit "abnormaal gedrag" strafbaar stelt (stuk 2) :

"According to the Amnesty International Report 2009, authorities have proven "unable or unwilling to provide sufficient protection" (AI 2009)."

Klacht neerleggen bij de Nigeriaanse politie is onmogelijk, aangezien de politie een strikte aanhanger is van de 'Same Sex Prohibition Act' (stukken 2, 6, 10 en 20) :

"Violence against homosexuals is widespread, and that societal disapproval of homosexuality meant that, even if a bribe was offered to the police to drop sodomy charges, at least 65% of such charges and prosecutions would go ahead. (UK/Denmark 20 Oct. 2008, Sec. 5.8)"

En nog (stuk 10) :

" Arrests in Nigeria have given social permission for police extortion and for vigilante violence against gay people and health workers who serve them."

Bovendien verklikken Nigeriaanse onderdanen aan de politie wanneer iemand geen heteroseksuele geaardheid heeft. De anti-holebi mentaliteit onder de Nigeriaanse gemeenschap wordt constant gevoed. Volgens de Raad van State van Nederland is het daarbij zelfs niet eens vereist dat verzoekster effectief lesbisch is. Het volstaat dat onderdanen van de Nigeriaanse gemeenschap ervan uitgaan dat verzoekster op vrouwen valt. Ook dan riskeert ze een lot te ondergaan, zoals boven vermeld (stuk 5) :

"Ook indien de asielzoeker niet daadwerkelijk homoseksueel is, maar geloofwaardig is dat de autoriteiten hem of haar als zodanig beschouwen en aannemelijk is dat vervolging plaatsvindt of zal vinden, is de asielzoeker eveneens verdragsvluchteling."

Het perfecte bewijs dat verzoekster riskeert dergelijk lot effectief te ondergaan, wordt uiteraard geleverd door haar littekens, die door Dr. [T.] op 20/08/2014 werden onderzocht (stuk 15) :

"Betreft,

[I.G.] [...]

.

Bij onderzoek en ondervraging stelde ik volgende letsels vast,

- oud hematoom – rechter been;*
- hypertrofisch litteken – rechter enkel;*
- beschadigde teennagels beide grote tenen;*
- kleine kransvormige littekens boven beide borsten + 1 op rug;*

Opgesteld te WINGENE op 20.08.14

Dr. [T.]"

Men kan moeilijk beweren dat hematomen, hypertrofische en kransvormige littekens op de benen, borsten en op de rug, een natuurlijke oorzaak zouden kennen. Kransvormige littekens wijzen op de zweep/geselslagen die verzoekster van haar ouders kreeg. Ook het gebruik van zweepslagen om iemand van zijn homoseksualiteit te genezen is geen ongewone praktijk in NIGERIA (VERVYNCKT, M., Homonegativiteit in Nigeria en conditionele bilaterale hulp, een kritische analyse van de onderliggende dynamieken, 2011-2012, onuitgeg. 13; http://buck.ugent.be/fulltxt/RUG01/001/895/249/RUG01-001895249_2012_0001_AC.pdf).

Zelfs al zou zij geen relatie met [M.] gehad hebben, dan nog staat het vast dat zij met een zweep/gesel diverse keren door haar ouders werd geslagen (stuk 15). Zelfs al was zij nooit lesbisch geweest, dan nog gingen haar ouders ervan uit dat zij wel degelijk een lesbisch seksuele geaardheid had. Zij is m.a.w. reeds het slachtoffer geweest van vervolging en indien zij zou uitgewezen worden naar NIGERIA zal zij hetzelfde lot opnieuw ondergaan.

Bovendien is het een feit dat verzoekster in 2012 bevallen is van een zoon die zich op heden nog steeds bij de ouders van verzoekster bevindt. In het bevel d.d. 19/09/2014 werd m.a.w. nooit de reden overwogen (laat staan weerlegd) waarom verzoekster haar eigen zoon in NIGERIA zou hebben achtergelaten.

Zoals eerder aangehaald is de motivatie van het bevel grotendeels geschraagd op de weigeringsbeslissing van het CGVS (stuk 19). Deze beslissing draait enkel om de vraag of verzoekster effectief een lesbisch seksuele geaardheid heeft (stuk 17). Bijgevolg werd in de motivatie van het bevel geen afdoende rekening gehouden met de schending van artikel 3 EVRM wanneer verzoekster zou worden uitgewezen, en dit tengevolge van de gevaarlijke situatie die in NIGERIA wordt gecreëerd door de terreurorganisatie "BOKO HARAM".

'BOKO HARAM' is een terreurgroep die in beginsel het doel heeft een onafhankelijke Islamstaat te creëren. Sindsdien een recent aantal jaren heeft ze haar activiteiten echter uitgebreid (stukken 13 en 16) :

"It has since expanded its activities to other areas, carrying out increasingly frequent and sophisticated attacks against the civilian population."

Verzoekster riskeert door heersende burgeroorlog :

Ofwel om te komen als oorlogsslachtoffer (stukken 11, 12 en 16) Immers BOKO HARAM is haar territorium meer en meer aan het verschuiven (stuk 13).

"Some have witnessed friends or family members being randomly singled out and killed in the streets... Reports have emerged of the killing and maiming of civilians; forced recruitment and abduction; rape and sexual violence; and forced marriage. Many children have been orphaned or separated from their families during displacement. There is a pressing and growing need for systematic protection monitoring and the documentation of such abuses..."

Ofwel als jonge vrouw ontvoerd te worden (stukken 11 en 13) :

"It has looted villages, killed and kidnapped residents, used forced conscription and abducted women and girls."

Ofwel in een onmenselijke en vernederende situatie terecht te komen, daar in het zuidelijke deel van NIGERIA (vanwaar verzoekster afkomstig is) er onvoldoende faciliteiten zijn om al de slachtoffers uit het Noorden op te vangen (stuk 11, 12 en 13) :

"...it has reduced people's ability to feed themselves both directly and indirectly. Not only have IDPs exhausted their own supplies, making them dependent on their hosts' resources, but over 60 per cent of the region's farmers have been displaced just before the start of the planting season, making food crops scarcer and setting the scene for protracted shortages..."

Populations affected by the conflict lack access to water..."

En nog (stuk 22) :

"Thousands of Nigerians who have fled attacks by Islamist militant group Boko Haram are crowded into Minawao refugee camp in Cameroon's Far North Region, living in increasingly squalid conditions and at risk of contracting measles and other diseases, according to relief agencies."

De gehele Nigeriaanse bevolking – ook in het Zuiden van het land – wordt op heden nog steeds (stukken 18 en 21) door de constante aanvallen van deze groepering getroffen (stukken 11, 12, 13 en 16).

Daar in de motivering van dit bevel hier geen enkel woord over wordt gerept, is er hier eveneens geen sprake van een afdoende feitelijke motivering."

3.4.2. Allereerst moet worden gesteld dat nu niet blijkt dat verzoekster lesbisch is niet kan worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door geen rekening te houden met het gegeven dat personen met een homofiele of lesbische geaardheid in Nigeria niet correct worden behandeld. Verzoeksters uiteenzetting dat een arts een aantal oude letsels vaststelde doet geen afbreuk aan het feit dat er geen bewijzen zijn van haar bewering dat zij lesbisch is. Uit de vastgestelde letsels kan namelijk niet worden afgeleid dat deze het gevolg zijn van een bestraffing omwille van een bepaalde seksuele geaardheid. Ook door te stellen dat niemand weet of kon verklaren waarom zij haar zoon in Nigeria achterliet toont verzoekster niet aan dat zij in dat land dreigt te worden onderworpen aan

een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de commissaris-generaal alvorens verweerder de bestreden beslissing nam ook oordeelde dat de aanwezigheid van Boko Haram in bepaalde delen van Nigeria niet leidt tot het besluit dat personen die afkomstig zijn uit het zuiden van het land, zoals verzoekster, nood hebben aan de subsidiaire beschermingsstatus. Dit impliceert, gelet op wat is bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, dat werd vastgesteld dat verzoekster ook omwille van de activiteiten van Boko Haram in Nigeria geen reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoekster zet uiteen dat er in het zuiden van het land onvoldoende faciliteiten zijn om personen die het noorden van het land ontvluchten op te vangen maar bewijst hiermee niet dat de situatie in het zuiden van Nigeria dusdanig is dat een terugkeer naar deze regio haar in een situatie zou plaatsen die dusdanig is dat er kan worden gesproken van een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoekster gaat met haar uiteenzetting daarenboven opnieuw voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing op zich haar niet verplicht om terug te keren naar Nigeria, doch slechts om het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

G. DE BOECK